

РЕШЕНИЕ

№ 2378

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 30.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12274** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.145 и сл. от АПК във вр. с чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на К. Ф. Б. срещу заповед № 513з-9712/9.11.2021г. на директор на Столична дирекция на вътрешните работи с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца, на основание чл. 204 т.3, чл. 194, ал. 2, т. 4, чл. 197, ал.1 т. 3 , чл.200 ал.1 т.12 от ЗМВР. Служителят е предупреден, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение в срока на наложеното наказание, ще му бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания акт е незаконосъобразен поради съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материалния закон и целта на закона. Твърди, че приетите за установени от наказващия орган елементи от фактическия състав не отговарят на правната квалификация. В оспорения акт липсвали фактически основания за издаването му, липсвало и посочване на заповед с която е утвърден Етичния кодекс и наказаното лице не може да разбере в какво се изразява нарушението му. Не били преценени обстоятелствата по чл. 206, ал.2 от ЗМВР, като не били посочени конкретни мотиви изразяващи оценка относно нарушението като тежест, обстоятелства при които е извършено, вредни последици, форма на вина. Нарушен бил принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Моли да се отмени оспорената заповед.

Претендира разноски. Допълнителни съображения за нарушение на административно производствените правила излага в писмена защита.

Ответникът – директор на Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юриск. възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК приема за установено от фактическа страна следното:

По повод докладна записка рег. № 513р-56530/ 8.07.2021г /л. 54 от делото/ и сведения, дисциплинарно наказващият орган е разпоредил със заповед № 513з-5798/ 12.07.2021г да се извърши проверка. Срокът за извършване на проверката е удължен със Заповед 513з-6890/ 11.08.2021г /л.36/. За резултатите от първоначалната проверка е изготвена справка № 4332р-46820 от 10.09.2021г. /л.26 и сл./, с която се констатира, че жалбоподателят е нарушил т.67 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, като извършеното съставлява нарушение на служебната дисциплина съгласно чл.194 ал.2 т.4 от ЗМВР, за което съгласно чл.200 ал.1 т.12 от ЗМВР се налага дисциплинарно наказание „порицание“, и след като комисията е разгледала всички материали предлага на директора на СДВР да наложи на К. Б. дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца. Провереният служител е запознат със справката на 7.10.2021 г. срещу подпис.

К. Б. е поканен с покана от 3.11.2021г да даде писмени обяснения, като видно от протокол на л.25 от делото от 9.11.2021г не е депозирал писмени обяснения.

На 10.09.2021 г. К. Б. е депозирал писмените си възражения /сведение/ л. 69 от делото, във връзка с констатациите в справката, които са приети и обсъдени от дисциплинарно наказващия орган преди да издаде оспорената заповед за наложеното му дисциплинарно наказание "порицание".

Въз основа на събраните доказателства /справка, сведения и материалите към тях/, снетото писмено обяснение от служителя от 10.09.2021г и установените по случая факти и обстоятелства, на 9.11.2021г Директорът на СДВР е издал оспорената в настоящото производство Заповед № 513з-9712 с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца, на основание чл. 204 т.3, чл. 194, ал. 2, т. 4, чл. 197, ал.1 т. 3, чл.200 ал.1 т.12 от ЗМВР. Служителят е предупреден, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение в срока на наложеното наказание, ще му бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание.

Съгласно мотивите на оспорената заповед, за периода 9.11.2020г до 8.07.2021г. К. Б. е осъществил поведение спрямо мл.инспектор Р. Й., мл. инспектор С. Б. и мл. инспектор О. Р. което може да се окачестви като сексуален тормоз. Кр. Б. е отправял покани за срещи, комплименти, предложения за близост - поведение от негова страна с което е накърнил достойнството на посочените служители и те били притеснени да изпълняват служебните си задължения. Данните за поведението на Кр. Б. се потвърждавали и от сведението предоставено от младши експерт Р. К., според което същият проявявал и спрямо нея желание за интимна близост. Р. К. е предоставила и разпечатка на съобщения от Кр. Б., получени на мобилното и

приложение „вайбър“ видно от които е канена на среща от него. В подкрепа на заявеното от Р. К. е и сведението дадено от Й. Й., във фактическо съжителство с Р. К., според който последната е получавала по телефона си съобщения, любовни сърца, цветя и подобни от Кр. Б., които лично Й. е виждал. През 2019г Р. К. напуснала структурата на ОПП-СДВР.

Дисциплинарно наказващият орган е приел, че с описаното поведение за посочения период, К.Б. е нарушил т.67 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, като извършеното съставлява нарушение на служебната дисциплина съгласно чл.194 ал.2 т.4 от ЗМВР, за което съгласно чл.200 ал.1 т.12 се налага дисциплинарно наказание „порицание“. След като е извършил оценка на събраните доказателства, на сметото писмено обяснение на служителя и като е взел предвид тежестта на нарушението, настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е било извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, дисциплинарно наказващият орган /ДНО/ е счел, че наказанието следва да е в минималния законов размер от шест месеца.

В хода на съдебното производство е разпитан в качеството на свидетел Л. А.. От показанията му които съдът цени в тяхната взаимовръзка и обусловеност с ангажирания по делото доказателствен материал и доколкото се основават на лични възприятия, непосредствени впечатления, непротиворечиви са, базират се на системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период /свидетелят е работил в един кабинет с жалбоподателя в процесния период/ по никакъв начин не се разколебават сведенията дадени от полицейските служители в хода на дисциплинарното производство. А. свидетелства за конкретен случай при който О. Р. отправила закана реплики към Кр. Б., че „ще оправи и него“. Този конкретен случай обаче, не опровергава по никакъв начин фактическите установявания на органа, мотивирали го да издаде процесния акт.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес в законово установения срок и против индивидуален административен акт по см. на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност- чл.211 от ЗМВР.

Съгласно чл. 204 от ЗМВР дисциплинарните наказания се налагат със заповеди, издадени по т. 3 от същата норма от ръководителите на структурите по чл. 37 - за служителите от висши ръководни, ръководни и изпълнителски длъжности - наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3. В настоящият случай, предвид вида на наложеното дисциплинарно наказание порицание по чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и длъжността, която заема дисциплинарнонаказващият орган (ДНО), ръководител на структура по чл.37 – Директор СДВР е безспорно, че административният акт е издаден от компетентен орган.

Освен компетентността на органа, спазена е и формата на административния акт. Той е издаден в писмена форма, при спазване на реквизитите на ЗМВР. Съгласно чл. 210, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Всички тези реквизити се съдържат в обжалваната

заповед.

Спазени са административнопроизводствените правила на ЗМВР.

Съгласно чл. 195, ал.1 от ЗМВР дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. В случая нарушението е открито на 14.09.2021г., когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание по смисъла на чл. 196, ал.1 от ЗМВР е запознат с резултатите от проверката (л.26). Спазени са сроковете по чл. 195, ал. 1 ЗМВР. Нарушението е открито по смисъла на чл. 195, ал. 1 от ЗМВР във връзка с чл. 196, ал. 1 от ЗМВР на 14.09.2021г., на която дата е поставена резолюция „да“ от директора на СДВР върху справка рег. № 4332р-46820/10.09.2021 г. В същата справка се съдържат достатъчно данни, по отношение на нарушителя, неговата самоличност, както и обективните и субективни признаци на извършеното дисциплинарно нарушение. Заповедта е издадена на 9.11.2021г Следователно спазен е двумесечния срок за налагане на дисциплинарното наказание. Липсата на данни по преписката отдел „Човешки ресурси“ да докладва резултата от проверката не е съществено процесуално нарушение, опорочаващо заповедта само на това основание, тъй като безспорно адм. наказващият орган е запознат с резултатите от проверката и именно той след преценка спазване сроковете на административно производствените правила и доказателствата налага дисциплинарно наказание. Пак по същите съображения, не е съществено процесуално нарушение, че предложението за удължаване срока на проверката е направено по-малко от десет дни преди изтичане определения срок за приключването ѝ.

Според чл. 206 ал.1 от ЗМВР дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. К. Б. на 10.09.2021 г. е депозирал писмените си възражения /сведение/ л. 69 от делото. Запознат е с констатациите в справката на 7.10.2021г което е удостоверил с имената и подписа си. Изпратена му е покана от 3.11.2021г да даде писмени обяснения, като видно от протокол на л.25 от делото от 9.11.2021г не е депозирал писмени обяснения.

Изискванията на чл. 206, ал.1 от ЗМВР са изпълнени, жалбоподателят е имал достатъчно възможност да защити правата и интересите си. В случая по арг. от чл.207 и чл.208 от ЗМВР издаване на заповед за започване на дисциплинарното производство не е задължително, когато данните са за извършено нарушение по чл.200. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие по установяване на нарушението, като то може да се извърши с разпоредена от дисциплинарно наказващия орган проверка по чл. 205, ал.2 ЗМВР. Същата приключва с изготвяне на писмена справка, с която държавният служител К. Б. е запознат на 7.10.2021г срещу подпис. Едва след това нарушението се установява по реда на чл. 206 ЗМВР. Тази нормативна хронология показва, че проверката по чл. 205, ал.2 ЗМВР, изготвянето на справката с резултатите и запознаване на служителя с нея трябва да предхождат даването на негови обяснения пред наказващия орган по чл. 206, ал.1 ЗМВР и издаването на дисциплинарната заповед. Смисълът на тази поредност е държавният служител да може ефективно да се защити чрез обяснения, след като е запознат с констатациите от проверката по чл. 205, ал.2 ЗМВР, в т.ч. като ангажира допълнително доказателства по чл. 206, ал.4 ЗМВР, а наказващият орган да се

произнесе след цялостно и окончателно попълване на дисциплинарната преписка. Процедурата е спазена, жалбоподателят е поканен с покана от 3.11.2021г да даде писмени обяснения, от която възможност не се е възползвал видно от протокол от 9.11.2021г /л. 25 от делото/. Жалбоподателят е имал възможност да защити правата си.

На следващо място съдът намира, че извършеното нарушение на служебната дисциплина е правилно установено и доказано в проведеното дисциплинарно производство. Според чл. 200 ал. 1 т.12 от ЗМВР дисциплинарно наказание "порицание" се налага за нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР; В случая в заповедта е посочено ясно извършеното нарушение –виновно нарушил т.67 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР според която „В отношенията между държавните служители не се допуска поведение, окачествено като тормоз от психически, физически, сексуален и всякакъв друг характер“. Доколкото вмененото на жалбоподателя дисциплинарно нарушение се свързва с нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители, с които е запознат видно от протокол № 513р-16034 от 2.03.2017г, в т.ч. и с изменението на Етичния кодекс с протокол от 25.07.2016г , то е налице правилна правна квалификация по чл.194 ал.2 т.4 от ЗМВР. Ето защо, неоснователни са доводите за липса на тъждество между фактически основания и правна квалификация.

Безспорно, предвид длъжността, която заема К. Б., за него се поражда задължение да спазва разписаните в Етичния кодекс правила. За да се ангажира дисциплинарна отговорност за посоченото нарушение е необходимо да се установи обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение. От събраните в хода на дисциплинарното производство данни безспорно се установява, че през посочения период 9.11.2020г до 8.07.2021г. К. Б. е осъществил поведение спрямо мл.инспектор Р. Й., мл. инспектор С. Б. и мл. инспектор О. Р. което може да се окачестви като сексуален тормоз. Кр. Б. е отправял покани за срещи, комплименти, предложения за близост - поведение от негова страна с което е накърнил достойнството на посочените служители, създавало е смущаваща обстановка и те са били притеснени да изпълняват служебните си задължения. Тези данни се установяват по безспорен начин от сведенията на полицейските служители, дадени в хода на дисциплинарното производство, които са възприели непосредствено спорните обстоятелствата, като сведенията им са последователни и безпротиворечиви, базират се на системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период. От друга страна, ангажираните от жалбоподателя гласни доказателства по никакъв начин не опровергават констатациите в справката, мотивирали административния орган да издаде оспорения акт. Както се посочи по-горе, от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, които да установяват фактичката обстановка, различна от изложената в оспорената заповед. Разпитаният свидетел всъщност не е бил очевидец на поведението на Кр. Б. спрямо мл.инспектор Р. Й., мл. инспектор С. Б. и мл. инспектор О. Р. и показанията му касаят само конкретен, изолиран случай на разговор между жалбоподателя и О.Р.. В този смисъл, релевантите възражения за недоказаност на нарушението са неоснователни. Ирелевантно е дали поведението на наказания служител е било провокирано по някакъв начин.

Налице е укоримо поведение, което представлява нарушение т. 67 от Етичния

кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Ясно е индивидуализирано поведението на жалбоподателя. Конкретното нарушение е посочено и с думи, поради което не е нарушено правото на защита на жалбоподателя, като за същия е съвсем ясно в какво се изразява нарушението, в което е обвинен дисциплинарно. Нарушението е описано по начин, по който нарушителят да може да разбере какво е виновното му поведение, което е станало повод за налагане на наказанието. Обстоятелствената част на издадената заповед е подробна като фактическо описание. Деянието е описано със съставомерните за отговорността фактически и правни основания, противно на доводите в жалбата. Събраните доказателства в дисциплинарното производство са валидни и допустими. Според трайно утвърдената практика на ВАС разпоредбата на чл. 206, ал. 3 от ЗМВР е препращаща и допуска обективната истина да бъде установена с всички начини и средства, допустими от закон. Този текст кореспондира с общата норма на чл. 39, ал. 1 от АПК, която предвижда, че фактите и обстоятелствата се установяват с всички средства, които не са забранени със закон и които са събрани по реда, предвиден в кодекса или в специалните закони. В конкретният случай всички доказателства, в т.ч. сведения на служители, са събрани по законов ред. Приложение намира и нормата на чл. 171, ал. 1 от АПК, съгласно която доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда. Това означава, че съдът може и е длъжен въз основа на събраните и приобщени доказателства да прави изводи за фактите по спора. В тази насока отново са налице множество решения на ВАС - Решение № 14347/01.12.2014 г. по адм. д. № 911/2014 г., Решение № 4741/07.04.2014 г. по адм. д. № 8064/2013 г., Решение № 3238/07.03.2014 г. по адм. д. № 1371/2013 г., Решение № 968/24.01.2014 г. по адм. д. № 3969/2013 г., Решение № 526/15.01.2014 г. по адм. д. № 1354/2013 г., Решение № 16443/10.12.2013 г. по адм. д. № 1336/2013 г., Решение № 15758/28.11.2013 г. по адм. д. № 1369/2013 г., Решение № 6114/07.05.2013 г. по адм. д. № 8585/2012 г. Сведенията дадени от служителите мл.инспектор Р. Й., мл. инспектор С. Б. и мл. инспектор О. Р., които са били обект на укоримото поведение на К.Б., и заради което е ангажирана отговорността му, и които съдът по изложените по-горе съображения възприема като достоверни кореспондират на сведенията дадено от Р. К. което внася допълнителни данни за поведението на жалбоподателя, макар и поведението му спрямо последната да не се обхваща от релевантния в заповедта период. Събраните сведения категорично изключват защитната позиция, че производството срещу него е инсценирано

В случая жалбоподателят е допуснал нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, поради което и правилно е ангажирана дисциплинарната му отговорност.

На следващо място, дисциплинарнонаказващият орган е спазил и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, според която при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на

нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. К. Б. е награждаван 7 пъти, и има 2 заличени наказания/видно от кадровата справка/ поради което му е наложено дисциплинарното наказание по чл. 197, ал.1 т. 3 от ЗМВР порицание в минималния предвиден размер за срок от шест месеца /чл.200 ал.2 от ЗМВР./ ДНО е мотивирал вида на наложеното наказание като е извършил преценка по чл.206, ал.2, а предвид, че срока за който е наложено наказанието е определен в минималния размер, то относно него не се налага мотивирането му. Ето защо, неоснователно е твърдението в жалбата, че в заповедта липсват мотиви за определеното по вид и размер наказание. В съдържанието на заповедта органът е спазил правилото на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, посочил е, че се е запознал с всички материали по случая и изготвената справка от назначената със заповед комисия, оценил е всички изложени доказателства и обстоятелствата, при които е извършено нарушението с отделните деяния, посочил е точно по какъв начин служителят ги е нарушил; взел е предвид тежестта на нарушенията и настъпилите от тях последици; формата на вина; приел е устните обяснения на служителя и е взел предвид цялостното поведение на държавния служител по време на службата, обективизирано в кадровата справка, награждаван е седем пъти и има две наложени дисциплинарни наказания, заличени съгласно чл.213 ал.1 от ЗМВР.

Съдът намира, че е спазен принципът за съразмерност и е постановен административен акт в съответствие с целта на закона.

Процесната заповед се явява законосъобразен административен акт, издаден при спазване на административнопроизводствените правила и на приложимите в случая материалноправни разпоредби. Не са налице основания за отмяната ѝ, каквито се сочат от жалбоподателя. Жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не се дължат разноски. С оглед направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 143 ал.3 от АПК, в чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на К. Ф. Б. срещу заповед № 513з-9712/9.11.2021г. на директор на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА К. Ф. Б. да заплати на СДВР юриск.възнаграждение в
размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване /чл.211 ЗМВР/.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: